

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2020 r.,
sprawy **P. Z.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt X Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 14 maja 2018 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego P. Z. w kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt X Ka (...), **zarzucił:**

1. rażące naruszenie **art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 par. 2 k.p.k.** mające istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, poprzez nie rozważenie wszystkich zarzutów sformułowanych w apelacji, ponadto uznaniu nie dokonania naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. przez Sąd Rejonowy w P. oraz zaakceptowaniu przez sąd odwoławczy przy kontroli instancyjnej, dokonanej wadliwej oceny materiału dowodowego przez ten Sąd Rejonowy i poczynionych na tej

ocenie ustaleń faktycznych, w konsekwencji czego zaskarżony wyrok pierwszoinstancyjny utrzymano w mocy;

2. rażące naruszenie **art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k.** mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu poprzez przyjęcie, iż naruszenie art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. nie miało wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia, albowiem świadkowie M. S. i T. K. zeznawali na okoliczność udziału w grupie [...] P. Z. , która to okoliczność wynika również z depozycji P. S. i A. P. , przy czym w ocenie skarżącego depozycje S. pozostają w tym zakresie w sprzeczności z zeznaniami R. B. , A. P. zaprzeczył takiej okoliczności w procesie przed Sądem Okręgowym w W. , a pomimo powyższego Sąd Rejonowy w P. czyniąc ustalenia w sprawie uznał wspomniane dowody jako istotne w zakresie zasadności przypisania sprawstwa w zarzucanych czynach, w konsekwencji dokonane naruszenie jest naruszeniem mogącym mieć wpływ na treść wyroku;
3. rażące naruszenie **art. 170 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.** mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu poprzez oddalenie wniosku dowodowego w postaci ponownego przesłuchania M. S. na okoliczności wskazane w tezie dowodowej, w szczególności iż Sąd odwoławczy poczynił własną interpretację słów wypowiedzianych przez tego świadka, będących cytowaną wypowiedzią słów P. S. , na terminie rozprawy przed Sądem I instancji, która to interpretacja w powiązaniu z okolicznościami faktycznymi w jakich zostały one wypowiedziane są sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Podnosząc te zarzuty **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w P. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zastępca Prokuratora Regionalnego w [...]. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego P. Z. jako oczywiście bezzasadnej (por. odpowiedź na kasację – pismo z dnia 22 listopada 2019 r.).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Należy podzielić stanowisko Autora pisemnej odpowiedzi na kasację, iż nadzwyczajny środek zaskarżenia złożony przez obrońcę skazanego P.Z. jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć należy, że kasacja to nadzwyczajny środek zaskarżenia, który może być złożony przez strony wyłącznie przeciwko prawomocnemu wyrokowi sądu odwoławczego kończącemu postępowanie. Z tych względów w orzecznictwie Sądu Najwyższego od wielu lat przyjmuje się, że powielenie w kasacji zarzutów wywiedzionych już uprzednio w zwykłym środku odwoławczym jest zabiegiem z góry skazanym na niepowodzenie, ponieważ w ten sposób kwestionowane jest *de facto* orzeczenie sądu pierwszej instancji, a nie orzeczenie sądu odwoławczego. Wprawdzie można w kasacji podnieść zarzuty pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji, lecz ich rozważenie przez sąd kasacyjny następuje jedynie w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych w tym trybie orzeczeniu sądu odwoławczego. Strona może zatem wnieść kasację odwołując się do zarzutów apelacyjnych, musi jednak przy tym wykazać, że doszło do rażącego naruszenia prawa polegającego na tym, że sąd odwoławczy nie dokonał stosownej korekty wyroku sądu pierwszej instancji, chociaż w związku z rozpoznawaniem środka odwoławczego mógł i powinien to uczynić, a ma to miejsce w szczególności wówczas, gdy tychże zarzutów nie rozpoznał w ogóle albo też rozpoznał je w sposób nienależyty.

W realiach sprawy poza sporem jest, iż podniesiony zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. (pkt. 1 kasacji), może być odniesiony, w układzie procesowym takim, z jakim mamy do czynienia w niniejszej sprawie, jedynie do orzeczenia Sądu pierwszej instancji, albowiem Sąd *ad quem* nie przeprowadzał, a w konsekwencji i nie oceniał samodzielnie, żadnych dodatkowych dowodów. Tymczasem kasacja jest środkiem o charakterze nadzwyczajnym, który swym polem zaskarżenia obejmować może – zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. – jedynie prawomocny wyrok sądu odwoławczego, kończący postępowanie w sprawie. Dodać wypada, że gdyby nawet odczytywać pierwszy z zarzutów kasacji w ten sposób, że Sąd odwoławczy niejako „wtórnie” naruszył przepis art. 7 k.p.k. poprzez to, że podzielił – pomimo zaskarżenia wyroku Sądu *a quo* w całości – wadliwą ocenę dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, twierdzenie obrońcy również nie zasługiwałoby na

uwzględnienie. Trafnie wskazano w pisemnej odpowiedzi na kasację, cyt. „W zakresie dotyczącym zeznań E. S. i D. S. , Sąd Okręgowy wskazał, iż P. Z. stanowczo zaprzeczał wszystkim zarzucanym mu czynom, jak również nieudolnie starał się wykazać, że zeznania świadków m.in. E. S. i D. S. , stanowią jedynie fałszywe pomówienie nie wskazując jednocześnie żadnego racjonalnego powodu dla którego wymienieni mieliby go fałszywie oskarżać. Analizując materiał dowodowy stwierdzić należy, iż dokonana przez obrońcę ocena zeznań świadków z rozprawy w dniu 28 lipca 2016 roku jest jedynie fragmentaryczna i niejako wyjęta z kontekstu. Sąd Rejonowy przedstawił te relacje w sposób kompleksowy i dokonał na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Z zeznań E. S. i D. S. wynika zatem, że oskarżony zajmując się handlem narkotykami, współpracował m.in. z P. S. , M. Z. i Ł. S.. Każda z osób zajmująca się handlem środkami odurzającymi miała swoją grupę znajomych, z którą współpracowała dlatego chociażby z tego powodu P. S. nie wtajemniczał braci: E. i D. S. w swoje interesy. Z kolei D. S. handlował narkotykami z bratem E. S. i A. P. . E. S. oraz D. S. zeznali także, iż wiedzieli gdzie była ukryta broń i materiały wybuchowe. Obydwaj potwierdzili, że do sierpnia 2013 r. broń oraz materiały wybuchowe była ukryta w beczce, którą wkopali za gołębnikiem u matki braci S., a następnie broń rozprzedawał P. S. . Później D. S. został aresztowany i nie wiedział co się stało z bronią i amunicją. Jak wynika z powyższego świadkowie nie wiedzieli o przekazaniu broni oskarżonemu, co nie czyni ich relacji nieprawdziwą, a oceny Sądu jako naruszająca art. 7 k.p.k.

W zakresie dotyczącym oceny zeznań A. P. , obrońca odwołuje się do jego zeznań w innej sprawie, w której zaprzeczył aktywności przestępczej oskarżonego. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, w niniejszej sprawie świadek A. P. zeznał, iż oskarżony należał do grupy [...] i współpracował z grupą w zakresie handlu kokainą i reagowania na wydarzenia zewnętrzne, które szkodziły grupie [...]. Świadek miał również informacje o dostępie P.Z. do broni palnej. A.P. znał dobrze oskarżonego i opisał mechanizm działania grupy [...]. Z zeznań tegoż świadka bezspornie wynika, że oskarżony ogólnie zajmował się zbywaniem narkotyków. Nabywał czystą kokainę i rozrabiał ją, a następnie porcjował. Co do broni to z zeznań wynika, że zaczął gromadzić broń, która została przenoszona do miejsca zamieszkania E. S. . Broń znajdowała się na terenie gołębnika (obok posesji taki braci S.). Ponadto A.P.

wyjaśnił, że słyszał że P. S. przekazał torbę lub jakąś część broni lub całość oskarżonemu. Zeznania A.P. korelują zatem z zeznaniami P. S. oraz innych świadków.

Zarzut z pkt. II apelacji dotyczy pominięcia przez Sąd Rejonowy dowodu w postaci protokołu zatrzymania rzeczy z dnia 18 września 2014 roku oraz opinii NECHS z dnia 17 grudnia 2014 roku, załączonych na okoliczność ujawnienia w miejscu zamieszkania E. S. walizki z bronią palną na której biegły stwierdził obecność substancji chemicznych cytrotyru i heksogenu, pomimo, iż dokumenty poddają pod wątpliwość wiarygodność zeznań P. S. . Sąd Okręgowy stwierdził, iż fakt, że na walizce stwierdzono obecność substancji chemicznych: cytrotyru i heksogenu nie przeczy, wbrew twierdzeniom skarżącego, temu że w okresie od września do października 2013 roku w J. i O., oskarżony posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję oraz temu, że we wrześniu 2013 roku, nie później niż do dnia 25 września 2013 roku w O., bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną oraz amunicję, którą otrzymał od P. S. . Przedmiotowa walizka została ujawniona w mieszkaniu E. S. dopiero w dniu 18 września 2014 r., niewykluczone zatem że w międzyczasie była użytkowana w inny sposób. To, że na walizce nie ujawniono DNA oskarżonego również nie świadczy o wadliwych ustaleniach, co do sprawstwa oskarżonego. Dokonując oceny tych dowodów Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 7 k.p.k. co zarzuca apelacja obrońcy oskarżonego. Pamiętać trzeba, że podstawowym dowodem wskazującym w sposób bezsprzeczny na winę P.Z. w zakresie przypisanych mu czynów są wspomniane już zeznania świadka P. S. , ujawnienie substancji chemicznych oraz brak śladów biologicznych P. Z. w zupełności nie przeczy zeznaniom P. S. Przede wszystkim jak wynika z materiału dowodowego broń, przekazana później P.Z. była przechowywana razem z materiałami wybuchowymi. Dopiero P. S. dokonał ich rozdzielenia, a część broni palnej przekazał P. Z.. Nie jest zatem wykluczone że ślady ujawnione na walizce zostały naniesione podczas przechowywania w niej broni, która miała kontakt z materiałami wybuchowymi. Niestety nie ma obecnie możliwości aby to zweryfikować, jednak fakt ujawnienia na walizce cytrotyru i heksogenu potwierdza, iż przedmiot miał kontakt z takimi substancjami, a w konsekwencji potwierdza to też relacje P. S. . Kluczowe są jednak opinie biegłego z zakresu badania broni i

amunicji potwierdzające, że przedmioty które oskarżony posiadał, a następnie zwrócił P. S. są bronią palną i amunicją, a których posiadanie jest zabronione.”

Równie bezzasadny jest zarzut z pkt 2 kasacji. Do kwestii podniesionego w apelacji zarzutu obrazy przepisów art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k., odniósł się w sposób poprawny Sąd Okręgowy w W., o czym przekonuje treść pisemnego uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt X Ka (...), i w pełni podzielając to stanowisko, nie widząc potrzeby jego powtarzania, Sąd Najwyższy odsyła do dokumentu (por. str. 19 pisemnego uzasadnienia wyroku). Także nie zasługuje na uwzględnienie zarzut z pkt. 3 kasacji. Poza sporem jest, iż ze złożonych przez M. S. zeznań nie wynika, że brat świadka tj. P.S. żałuje, iż pomówił P. Z. o posiadanie broni, a jedynie żałuje, że przekazał mu ją wówczas. obrońca wywodzi, iż sformułowanie „dać”, należy rozpatrywać w kontekście „dać do sprawy”, „dać na protokół” tym bardziej, że owo „danie protokołu” miałoby na celu bronienie kogoś najbliższego, wobec czego dla obrony stwierdzenie to jawi się jako przyznanie, że P. Z. został fałszywie pomówiony by chronić osobę najbliższą dla P. S. . Sąd wskazał, że w aktach sprawy znajdują się protokoły zatrzymania broni (poza tą bronią, którą P. Z. zatrzymał dla siebie). Ową broń posiadali kolejno A. P. , E. S. , a po ich zatrzymaniu P. S., który broń przekazał M. B. , a następnie P. Z. . M. B. został prawomocnie skazany za to, że w sierpniu oraz do połowy września 2013 r. w J. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną i substancje oraz przyrządy wybuchowe, którą, w połowie września 2013 r., przekazał P. S. . Broń ta została następnie, według depozycji P. S. , przekazana P. Z. . W świetle tych relacji Sąd Okręgowy w W. miał podstawę, aby nie uwzględnić wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie świadka M. S. .

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., postanowił jak na wstępie.